

# ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ρ Ε Θ Υ Μ Ν Η Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ  
2  
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ  
1928

Αν. ήλ. 5λ-53. Δ. 7λ. 01

ΕΤΟΣ ΣΤ. ΑΡΙΘΜΟΣ 317

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 10

## Ο ΡΥΘΜΟΣ

Όσοι ειλικρινώς κρίνουν τα έσωτερικά μας, κυρίως ο Έλληνικός λαός, δεν είναι δυνατόν ή ν'άντελήφθη ότι από της επαύριον των έκλογων επήλθε, εν ήμιν, ό.τι εις την συμβολικήν γλώσσαν του πενταγράμμου, λέγεται «ρυθμός». Αί έκλογαί δεν υπήρξαν ως ένομιζέτο επί των Συμμαχικών Κυβερνήσεων, δικλείς ασφαλιστική, οδηγούσα εις άπλην σωτηρίαν της καταστάσεως, έκτραχυσμένης εκ της κατακραυγής του λαού και της επιθετικότητος των σπαθαρίων. Ούτε υπήρξαν αι έκλογαί, άπλη διαπίστωσις του λαϊκού φρονήματος εκδηλουμένου υπέρ του Κοινοβουλευτικού Κράτους και κατά των δικτατοριών. Αί συμβιβαστικά αυτά λύσεις και αί άμφιβολοί και νόθοι αυτά τακτοποιήσεις των έσωτερικών μας πραγμάτων, θα έδίδοντο εις την κατάστασιν, εάν εις τας έκλογάς φθάνει ό τόπος, ώδηγημένος από τους μικροπολιτικούς, τους ανθρώπους των υπόπτων συμβασμών, τους αναβλητικούς εκκρεμήσαντας την επίλυσιν του βασικού έσωτερικού ζητήματος ως είναι το Πολιτικόν, μακρά ήδη έτη, άνευ «δεδικαιολογημένης» αίτίας.

Και έπρεπε να καταργηθί ή νόθος αυτή κατάσταση, ήτις ένεφάνιζε την νεοράν Έλληνικήν Δημοκρατίαν φέρουσαν άντί του δημοκρατικού πύλου, το παλαιωμένον Στέμμα των έκπεσόντων δυναστών — διά να δοθί ρυθμός εις την λειτουργίαν της κρατικής μηχανής. Την ώραί αν αυτήν προσπάθειαν έβοήθησε και ό λαός, — όπως ό λαός κυρίως την έπεδίωξε — με το χαρακτηριστικόν ήφισμά του της 19ης Αυγούστου. Το καθεστωτικόν, που, ως τώρα, έπεκρέματο ως δαμόκλειος σπάθη κατά της ήρεμίας των πολιτών και της εημερίας του τόπου, έλύθη, άπαξ διά παντός, κατά τρόπον άποστομωτικόν διά τους

δημαγωγούς της Μοναρχίας. Και ή Χώρα έπανευρε, ό,τι έφοβείτο ό,τι όριστικώς ειχε άπολέσει, μακρά ήδη έτη, από της εποχής του χωρισμού των Ελλάδων, μεταξύ μιας καταστάσεως ήτις ήτο άκαθόριστος, άμφιβολος και επικίνδυνος: Την ήσυχίαν των πολιτών της. Διότι, μέχρι χθές άπασα ή προσοχή του Έθνους άπησχολημένη με την τρομεράν αυτήν υπόθεσιν, την επαύριον μιας καταστροφής και εις καιρόν ανασυνδεσεως των συντριμμάτων. Φοβούμενοι οί δημοκρατικοί τους βασιλόφρονες και άντιθέτως παρέτεινον την κατάστασιν του μετεωρισμού, έρχόμενοι εις συμβιβασμούς, οίτινες άπλως άνέβαλον την διατύπωσιν του λαϊκού φρονήματος έναντι του καθεστωτικού, εκ των οποίων όμως προσωρινών λύσεων, το κοινοβουλευτικόν Κράτος ενέπιπτεν εις επικινδύνους έκτροχιασμούς, το δε πολίτευμα καθίστατο, ήμέρα τη ήμέρα, κενόν πάσης αξίας εν τη συνειδήσει των πολιτών.

Αί έκλογαί κατήργησαν όριστικώς επ' άγαθόν και Κράτους και πολιτών, την φθοροποιόν άνάμνησιν. Ήδη κινούμεθα εις χώραν, δημοκρατικήν, με διαχειριστάς των κοινών, τους έπιτελείς του δημοκρατικού στρατοπέδου διακαιομένους από τον άγαθόν πόθον να προσεγγίσουν το πολίτευμα προς τον λαόν. Την ώραίαν αυτήν προσπάθειαν, όφείλει και ό λαός να βοηθήσῃ. Άπληλαγμένοι έσωτερικών διαμαχών, ειλικρινείς ύπογραφείς του συμφώνου της άποκηρύξεως του πολέμου, καλοδιοικούμενοι, όφείλομεν να προσφέρωμεν και ήμείς ό,τι απαιτείται εκ των κάτω εις το έργον της άνορθώσεως και της άναδημιουργίας. Έργασίαν και όμόνοιαν. Ή δημοκρατική Έλλάς εισέρχεται, ήδη, πλήρης πίστεως προς εαυτήν, εις την ειρηνικήν λεωφόρον της άνορθώσεως. Θα την ακολουθήσωμεν όλοι οί Έλληνες, εξ ίσου ευψυχοί εις την ώραίαν αυτήν προσπάθειαν της ανασυνδέσεως των διαρρα-

γέντων, της άνορθώσεως των πεπτωκότων.  
ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ  
ΚΡΗΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

## ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΠΕΣΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Νύχτα ήρεμη και λιγώφωτη ό μος μαγική μέσα στην άστροκέντητη σκοτινή φορεσιά της. Τ'όλοδροσο μελετήμακι παιγνι δίχοντας μέσα στα τρυφερά φύλλα των εύκαλύπτων έχαιδευε άπαλά τα μοσχομύρια άνθια τ'άλκα της ροδοδάφνης που κεί κοντά φάνταζαν μέσ' το χαρούμενο φως που έχυναν τα ήλεκτρικά λαμπρόνια, ενότα κύματα άφρο στεφανωμένα κυλούσαν χαρωπά πάνω στη ράχη της θάλασσας σαν να συνορίζονταν ποιδ πρώτο να φτάξῃ στη γνώριμη στορική αγκαλιά της άμμουδιάς. Ή ώρα κυλούσε γλυκά μέσα στην άρμονία της έσπέρας, πολυτραγουδιμένης από το κύμα, πελύχαρης από τη γοητεία της σιωπής και της ρέμβης.

Πέρα κεί κοντά στο στρώσιμο ενός δρόμου μισοκότεινου που φέρονε στην Προκυμαία, ένα παιδάκι ξυπόλυτο ως 8 χρόνων ξεπρόβαλλε δειλιά, άπομεινάρι μιας ίσως χαμένης οικογενείας της Μικρασίας που ή πείνα ή άδυσώπητη αυτή άνάγκη τό σπρωξε στη νυχτερινή του αυτή έξοδο.

Κοντοστάθηκε για λίγο συλλογιστόμενο σαν να φοβόταν. Όμως ή σκέψις πώς νησιτικό θα κοι μώνταν κυριάρχησε μέσα στο μυαλό του και τούδωσε το θάρρος προς την έπαιτεία με την έλπίδα να γλυτώσῃ απ' το όδυνηρό αίσθημα της πείνας.

Και... ετόλμησε ξεγλυστρώντας απ' το σκοτάδι στη φωτολουμένη πλατεία όπου ό κόσμος έπερνε διάφορα δροσιστικά, ν'άπλώσῃ τ'άδύναμο χεράκι και κτυτώντας δεξιά και άριστερά με δισταγμό σαν ναταν ή προαίσθηση κάποιας διαφύσεως των ελπίδων που θα δοκιμαζε.

Πλησίασε σ'ένα δυο τραπέζια που μερικές ενάισθητες ψυχές βλέποντας το θλιβερό του βλέμμα τό πόνεσαν.

Έπειτα ήρθε κοντά και σε μια άλλη παρτέα άμίλητο, μόνο με το χεράκι άπλωμένο, πάντα φοβισμένο σε στάσι παρακλητική.

Ένας, ό πλειό άστεϊός! της παρέας γελώντας τό καλωσόρισε και θέλησε να του προσφέρει ένα ούζο!..

Τό φτωχούλι παραξενεμένο απ' την τόση καταδεικτικότητα και ύποχρεωμένο μάλιστα με την έλπίδα πώς έπειτα απ' αυτό κάτι θα τούδιναν για δείπνο, έσκυψε τό κεφάλι χαμογελαστά σε σημείο ό,τι δεν ήθελε να του χαλάσῃ τό χατήρι: Και ό μικρούλης ποτίστηκε ούζο καπνίστηχε έπειτα μετσιγάρα

σε σημείο άξιολύπητο.

Μέσα σ' αυτή την άγνωρη ζάλη και τη θολάδα των άτμών του σπύρου και της νικωτίνης έννοιωσε μια πρωτόγεννη χαρά. Τα μάτια του έκστατικά μεσ' απ' αυτό τό πρισματικό γυαλί έβλεπαν όμορφο τον κόσμο εκεί που πριν μαύρος και κατασκότεινος παρουσιαζόταν μπρός του.

Σηκώθηκε άργά. Τέντωσε τό μικρό κορμάκι, έτριψε τα μάτια προσπαθώντας ν' αποτινάξῃ τη νάρκη κείνη και τό μούδιασμα που έννοοωθε. Γέλασε και πάλι για την παράξενη αυτή κατάσταση κυτώντας κείνον που του κέρασε τό άργό μα με τον καιρό σίγουρο δηλητήριο που σκοτώνει όχι μόνο τό σωμα, μα και την ψυχή, έχχαρίστησε σιωπηλά και κίνησε για να φύγῃ. Τό μικρό του κεφαλάκι γεμάτο απ' τους άτμούς του σπύρου έγερνε μην ύπακούοντας στο πρόσταγμα να σταθῃ όρθο και τό πόδια του σαν παράλυτα σκόνταφταν πότε έδω και πότε εκεί, μάταια προσπαθώντας να γαντζωθῃ από πουθενά για να μην πέσῃ.

Και ενόφ εκείνο τό άμοιρο παράδερνε πεινασμένο και τρεμουλιάρικο σαν ένα ναυαγισμένο καράβι, ή παρτέα σπαταρούσε στα γέλια για τό άσυνήθιστο γλέντι και τό έξαιρετικό θέαμα ενός μικρού μεθυσμένου.

Και κείνο όπως και όλοι γεννήθηκε άγνό με την άσπραδα και τη μοσχοβολιά ενός κρίνου στην ψυχή που θα μπορούσε να γιγαντωθῃ μέσα στη ζεστασιά που δίνει στ' άδύναμα αυτά πλασματάκια ή φιλόστοργη αγκαλιά μιας μάνας.

Νά, που έρχεται όμως, ό κακός κόσμος και πασκίζει να μουτζουρώσῃ τό λευκό πίνακα της ψυχής μας, να τον λεκιάσῃ, ως τόρα άγνό κι άμόλυντο. Άχ! Πόσο γενώμαστε καλοί. Όμως ή Ζωή, που κυλάει τ' άσώπαστο βορκόρεμά της γύρα και πάνω από την καλωσύνη μας αυτή, έρχεται καιρός άργά ή γρήγορα, που την καταστρέφει και κάποτε ξυπνάμε με την ψυχή λεκιασμένη από τη σφραγίδα της, σπισμένη από τη βρώμικη γειτονία της ζωής, άξιολύπητη από τη φθορά!

Άγριο, ό μικρούλης θα κατανήσῃ αλκολικός, μανιακός σουμαδόρος, ξετσιπωτός και άχαλίνοτος, όχι πιά κουρέλι στα χεράκια της ζωής, μα μόλυσμα και κίνδυνος σε σημείο που και οί ίδιοι έμείς που τον κάναμε τέτοιο να φεύγουμε τη γειτονιά, να τρομάζουμε τη παρουσία του. Έτσι σχηματίζεται από μας τους ίδιους, ό σιχαμερός κόσμος των «κοινωνικών άποβρασμάτων» που άγριο συνδέμελῃ θα συντριψῃ την Κοινωνία θ' άφανίσῃ τη ζωή.. Όμως κανείς δεν νοιάζεται σήμερα για ό,τι γίνεται, οί ίδιοι έμείς αφαιρούμαι από της

λευκές ψυχές των άπροστατευτών παιδιών ό,τι έχουν καλό. Τη γεμίζουμε σκουπίδια την άμοιση ψυχή, σπαταρούμε στα γέλια όπως την κατανοούμε κοινό κάρρο άκαθαρσιών.. Όπως ειπε κάποιος σοφός—Κάποιος έπεσε στη θάλασσα!.. Άν τον βαστάει ως έβγῃ.. έμείς δεν τον σώζουμε! Λυπούμαστε διότι δεν προλάβαμε να τον σπρώξουμε οί ίδιοι,...

ΣΕΙΡΙΟΣ

## ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

Όλόκληρη ή προσοχή της Κυβερνήσεως είνε άπησχολημένη με τό Δάγκειον και με τη Ληστεία τη δικέφαλη αυτή Λερναία ύδρα που άπειλεί να καταβροχθήσῃ την Έλλάδα με την άνικανοποίητη άχορταγιά της. Όμως θα έπρεπε ή έπιδημία του Δαγκείου να μην είχε τόση επέκταση, αλλά να χτυπηθῃ στην άρχή, ότε και εύκολοπολεμητότερη ήτο αλλά και δεν θα έθρηνούσε ό τόπος τόσους θανάτους.

Τό ζήτημα της ύποτιμήσεως των ειδών της πρώτης άνάγκης είνε τό πρώτον άρθρον της εημερίας του Λαού. Με την σημερινήν άνεργία και την κακορίζικιά, την άφορία των καρπών της Γης και τη γρουσουζιά που έπεσε στα άποδοτικότερα προϊόντα του τόπου και είνε ή έληά και τό δημητριακά, ή βιωτικές άνάγκες κατήντησαν πρόβλημα για τους πολλούς και θα ηυχώμεθα τό πρόβλημα αυτό να τό έλυε ό κ. Βενιζέλος, Έάν νομίζεται ότι έπανιδρυσόμενης της διευθυνσεως Μεταφορών θα επέλεθη κάποια ύφεις των τιμών των τροφίμων, ως έπανιδρυσθῃ και γενικώτερα ό,τι νομίζεται πώς πρέπει να γίνῃ για να μπορέσῃ άκοπότερα να ζήσῃ ό Λαός.

Ή ιδέα περι ιδρύσεως φοροτεχνικού ύφυπουργείου είνε καλλίστη. Μόνον δι' αυτού θα εύρη ρυθμόν ή φορολογική υπόθεσις, θα πραγματοποιηθούν ή φορολογικές διευκολύνσεις που πρέπει, θα φορολογηθούν όλοι οί Έλληνες αναλόγως της άντοχής των και δεν θα μείνῃ ό φόρος ως ένα είδος χαράτσι για τη φτωχολογιά και τους ήλιθίους.

Έάν ως λέγεται, 10'000 υπάλληλοι είνε περιττοί και δύνανται να περικοπούν, διατί δεν άπολύονται; Όπάγκαλος, ή Οίκουμενική Κυβέρνησις και ή συμμαχική Συναλλαγή κατάντησαν την μισή

## ΣΙΤΑΡΙ - ΚΡΙΘΑΡΙ - ΤΑΓΗ & ΑΧΥΡΑ

εις μεγάλας ποσότητας θα φθάσουν μεταξύ 15 και 20 Σεπτεμβρίου με φορτηγόν ναυλωθέν επίτηδες εις παραλαβήν των

ΑΔΕΛΦΩΝ Β. ΤΣΑΚΩΝΑ

Οί ενδιαφερόμενοι έχουν συμφέρον να αναμείνουν. — Ποιότητες έξαιρετικά. — Τιμαί άσυναγωνίστοι.